

Sygn. akt II AKa 121/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie SA - Dorota Tyrała

SA – Ewa Gregajtys

Protokolant: Tomasz Wilk

przy udziale prokuratora Izabeli Dołgań - Szymańskiej

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2024 r.

sprawy:

1. W. L., urodz. (...) w W., syna M. i J. z domu N.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k.

2. P. L. (1), urodz. (...) w W., syna W. i K. z domu K.

oskarżonego o czyny z art. 280 § 2 k.k. i z art. 191 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 15 listopada 2021 r., sygn. akt XII K 144/21

1. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonych W. L. i P. L. (1);

2. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 121/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku.	1		

Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 listopada 2021 r., w sprawie o sygn. akt XII K 144/21.		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia I. W odniesieniu do W. L. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o karze, zaistniały przy ocenie stopnia winy i stopnia	

**społecznej
szkodliwości
czynu,
poprzez
ustalenie, że
motywem
działania
oskarżonego
była ciężka
sytuacja
życiowa w
jakiej się
znalazł, przy
pominięciu
faktu
działania w
celu
osiągnięcia
korzyści
majątkowej
oraz
pominięciu
szkody
psychicznej
wyrządzonej
czynem
pokrzywdzonym,
co
skutkowało
dokonaniem
niewłaściwej
oceny
przesłanek
wymienionych
w art. 53
k.k. i w
konsekwencji
orzeczeniem
za zarzucony
mu czyn kary
3 lat i
6 miesięcy
pozbawienia
wolności,
będącą karą
rażącą
niewspółmierną,
podczas gdy
dokonanie
właściwej**

**oceny
spowodowałyby
orzeczenie
kary 6 lat
pozbawienia
wolności;**

**II. W
odniesieniu
do P. L.
(1) błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia o
karze
odnośnie
stopnia
zaangażowania
P. L. (1)
w popełnienie
zarzucanego
mu czynu,
zawinienia,
motywów
którymi się
kierował oraz
warunków i
właściwości
osobistych, co
skutkowało
dokonaniem
niewłaściwej
oceny
przesłanek
wymienionych
w art. 53 k.k.
dotyczących
wymiaru
kary, a w
dalszej
kolejności
doprowadziło
do obrazu
przepisu
prawa
materialnego,
tj. art. 60 §
2 k.k., poprzez**

	<p>niewłaściwe rozważenie przesłanek nadzwyczajnego złagodzenia kary, które miało wpływ na jej wymiar i skutkowało orzeczeniem kary rażąco niewspółmiernej.</p>		
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka w odniesieniu do W. L. i P. L. (1) co do czynu z punktu II.</p>		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi			

przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za					

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	Zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych i rażącej niewspółmiernej kary – niezasadny.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W przypadku W. L., skarżący prokurator zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych w			

zakresie tego, że motywacja, którą się kierował oskarżony podejmując decyzję o napadzie na placówkę (...) i kradzieży pieniędzy była trudna sytuacja rodzinna w jakiej się znalazł.

Ustalenie to, oparte na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej nie było błędne, bowiem Sąd I instancji, nie wskazał że oskarżony czynu dokonał w stanie wyższej konieczności, znajdując się w sytuacji bez wyjścia. Pomimo, że oskarżony podjął działanie nieakceptowalne i nie znajdujące usprawiedliwienia, to nie może jednak ująć uwagę, iż prowadził warsztat i jednocześnie opiekował się swoją chorą żoną, odrywając się od pracy każdorazowo, kiedy

potrzebowała pomocy. Nie mógł korzystać z pomocy syna, ponieważ nie wyrażała na to zgody jego matka.

Jednocześnie zmagał się ze spłatą kredytu zaciągniętego przez drugiego syna – M.. Niewątpliwie sytuacja ta była stresująca, choć według biegłych w żaden sposób nie wpłynęła na poczytalność W. L..

Wbrew twierdzeniu skarżącego, takiej motywacji jak chęć poprawy sytuacji rodzinnej, w sposób w jaki rozumiał to oskarżony nie przeczy działanie spowodowane chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 40 – 50 tyś. złotych.

Autor apelacji podważając przyjętą przez Sąd a quo motywację działania oskarżonego

wskazał, że do poprawy sytuacji doszłoby jedynie chwilowo, a w razie zatrzymania i pozbawienia wolności komfort życia żony znacznie by się pogorszył.

W odniesieniu do powyższego stwierdzić należy, że autor apelacji założył, że zawsze i w każdej sytuacji ludzie podejmują racjonalne decyzje.

Powyższe założenie jest sprzeczne z doświadczeniem życiowym.

Niemniej jednak nie można pominąć faktu, iż przestępstwo, którego się dopuścili W. L. i P. L. (1) nie przystawało do ich dotychczasowej linii życiowej. Żaden z nich nie był karany sądownie, co ma szczególnie korzystny wydźwięk w przypadku W. L. – mężczyzny w średnim wieku. Oskarżeni nadto posiadają

pozytywne
opinie w miejscu
zamieszkania.

Niewątpliwie W.
L. użył groźby
bezprawnej
mierząc w
pracownice
placówki
bankowej z broni
palnej, a
następnie
oddając strzał
w sufit. Tym
zachowaniem
zmierzał do
przełamania ich
ewentualnego
oporu. Z całą
pewnością
wzbudził w
pokrzywdzonych
obawy o życie,
a to z kolei
powoduje stres
osób
zagrożonych.

Sąd odwoławczy
nie podziela
jednak poglądu
skarżącego by
w przebiegu
zdarzenia,
mieszczącym się
w ustawowych
znamionach
czynu upatrywać
okoliczności
obciążającej.

Ogólnie rzecz
biorąc działanie
oskarżonego nie
odbiegało od
typowego
rozboju
popelnionego w
typie
kwalifikowanym,

zaś ten z woli ustawodawcy pociąga za sobą wyższe zagrożenie karne. Z kolei brak jest danych do poczynienia ustaleń, iż tak jak twierdzi skarżący, u pracownik doszło do traumy w rozumieniu trwałego urazu psychicznego. Żadna z pracownik Oddziału (...) w B. na tę okoliczność nie została szczegółowo przesłuchana. Na podstawie ich zeznań można wyłącznie ustalić, że na wypadek zaistnienia podobnego zdarzenia zostały odpowiednio przeszkolone.

Zauważyć też należy, że oceniając stopień winy W. L. jako dość znaczny, ale nie nadmiernie, Sąd Okręgowy uwzględnił nie tylko motywację jego działania, lecz także inne okoliczności

niekwestionowane przez autora apelacji. Tak jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji, oskarżony nie używał przemocy podczas dokonywania przestępstwa, a ta jest bardziej dolegliwym niż groźba sposobem realizacji znamion rozboju. Uzyskał stosunkowo niewielką korzyść majątkową, choć miał sposobność uzyskać większą. Zdenerwowanie jakie przejawiał w trakcie zdarzenia dodatkowo świadczy o tym, że było ono niechlubnym wyjątkiem w ramach prawidłowo przebiegającej dotychczas linii życiowej.

Sąd odwoławczy uznał częściowo za zasadny zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych w zakresie stopnia zaangażowania

P. L. (1)

w przestępstwo. Prokurator nie wykazał jednak by błąd ten, dotyczący okoliczności związanych z przebiegiem zdarzenia miał wpływ na treść wyroku. Przyjmując nawet, że to nie W. L., a P. L. (1) wziął ze sobą wiatrówkę przypominającą wyglądem broń palną na napad i w jego trakcie użył groźby przytoczonej przez świadka J. L., to nie zmienia faktu, że pomysłodawcą całego przedsięwzięcia nie był P. L. (1), tylko W. L.. Ojciec oskarżonego wykorzystał powierzony mu do naprawy samochód, okleił go taśmami, założył atrapy tablic rejestracyjnych, zorganizował ubranie. On też później spalił odzież wykorzystaną w czasie rozboju. Ponadto to W. L. posługiwał się bronią palną,

zaś P. L. (1) współdziałał z taką osobą.

W tym kontekście jego rola była wyraźnie mniejsza niż rola W. L.. Należy też uwzględnić fakt, że dla P. L. (1) ojciec był autorytetem – „kolegą, bratem i ojcem”. Taka sytuacja niewątpliwie utrudniała mu oparcie się woli ojca i podjęciu decyzji zgodnej z prawem. P. L. (2), jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy, mieszkał z rodzicami, pomagał ojcu i był na jego utrzymaniu, był też młodym człowiekiem.

Za całkowicie prawidłowe Sąd odwoławczy uznał pozostałe ustalenia Sądu I instancji dotyczące warunków i właściwości osobistych. W tym zakresie skarżący prokurator nie wskazał argumentacji prowadzącej do

odmiennych wniosków. Apelacja natomiast zawiera pytania i wątpliwości jej autora „czy eksponowana przez Sąd zależność od ojca nie wynika przypadkiem z tzw. pójścia na łatwiznę, braku chęci podjęcia wysiłku związanego z usamodzielnieniem się, w tym poprzez podjęcie pracy”. Przyznać rację skarżącemu należy, iż oskarżony przerwał naukę w drugiej klasie liceum, ale wówczas nie był osobą pełnoletnią. Nie można zatem w całości przerzucać na niego odpowiedzialności, wszak edukacja, wytyczanie kierunków życiowych, pomoc, leży w zakresie obowiązków rodzicielskich. Brak reakcji poskutkował brakiem wykształcenia i zawodu, to zaś utrudnieniem w

poszukiwaniu
pracy. Ustaleń
dotyczących
warunków i
właściwości
sprawcy nie
można zastąpić
wrażeniami
autora apelacji,
„iż podjęte przez
P. L. (1) działanie
wspólnie i w
porozumieniu z
ojcem nie
wynikało z
głębszych
przemyśleń,
analiz, czy
wewnętrznych
moralnych
dylematów, a
chęci szybkiego
wejścia w
posiadanie
pieniędzy,
których wartość
w wyobrażeniu
w/w
niewątpliwie
przekraczała
wartość
faktycznie
zabranego
mienia”.

Sądu
odwoławczego
nie przekonała
również apelacja
dotycząca czynu
z art. 191 §
1 k.k. Środek
odwoławczy w
tej kwestii
odwołuje się do
zeznań M. L.,
że po zdarzeniu
pozostała mu
trauma, a zatem
stopień

społecznej
szkodliwości był
wyższy niż
ustalił Sąd
Okręgowy.

W tym zakresie,
zdaniem Sądu II
instancji, trafnie
Sąd Okręgowy
ustalił, że
pokrzywdzony
doznał stresu,
nie zaś traumy.
Pokrzywdzony
nie
udokumentował
kosztów
leczenia, ani
samego leczenia,
w związku z
czym zasądzone
na jego rzecz 500
złotych zamiast
żądanych 10 tyś.
złotych tytułem
zadośćuczynienia.
W tym aspekcie
prokurator nie
zaskarżył jednak
orzeczenia, co
przekonuje że
zadośćuczynienie
jest adekwatne
do stopnia
pokrzywdzenia,
a zarazem
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu.

Zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
może zostać
podniesiony
skutecznie tylko
wtedy, gdy w
zaskarżonym

<p>wyroku poczyniono ustalenie faktycznie niemające jakiegokolwiek oparcia w przeprowadzonych dowodach albo gdyby takiego ustalenia nie poczyniono pomimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynika.</p> <p>Ponieważ skarżący nie wykazał by ocena dowodów nastąpiła z obrazą art. 7, 410 k.p.k., bądź błędne ustalenia faktyczne dotyczące przebiegu zdarzenia miały wpływ na treść orzeczenia - apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o wymierzenie W. L. za czyn z art. 280 § 2 k.k. kary 6 lat pozbawienia wolności – niezasadny.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Wniosek o wymierzenie P. L. (1) na podst. art. 280 § 2 k.k. kary 4 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 191 § 1 k.k. kary 1 roku pozbawienia wolności i kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności – niezasadny.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wnioski o podwyższenie oskarżonym kar pozbawienia wolności nie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Należy podzielić pogląd Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, wyrażony w wyroku z dnia 28 września 2023 r., w sprawie II AKa 285/22, iż Sąd pierwszej instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu</p>	

wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary w granicach zakreślonych ustawą. Rolą zaś sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Sąd odwoławczy może oczywiście zmienić wymiar, czy też rodzaj orzeczonej wobec sprawcy kary, ale jedynie wówczas gdy stwierdzi, że kara orzeczona przez sąd pierwszej instancji jest "rażąco niewspółmierna".

Sąd Okręgowy uwzględnił zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające, z tym że przeważały łagodzące. Brał pod uwagę stopień

społecznej
szkodliwości
czynów,
motywację,
której apelacja
nie podważyła,
warunki i
właściwości
osobiste
sprawców.

W ślad za Sądem
I instancji
powtórzyć
należy, że obaj
oskarżeni nie
byli karani
sądownie,
posiadają
pozytywną
opinię
środowiskową,
zaś W. L.
dodatkowo
uważany jest
za człowieka
sumiennego i
uczciwego.

Nie bez
znaczenia jest
to, że oskarżeni
przyznali się do
winy, wyrazili
skrucę,
przeprosili oraz
zadeklarowali
chęć jak
najszybszego
naprawienia
szkody, co
okazało się
niemożliwe
przed
uprawomocnieniem
wyroku. Co
prawda na
realizację
znamion rozboju
nie ma wpływu

wysokość
skradzionej
kwoty, ale ma
wpływ na ocenę
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu. W tym
przypadku była
ona stosunkowo
niska. Warto
nadto zwrócić
uwagę, iż
oskarżeni nie
używali
przemocy i nie
spowodowali
trwałych
następstw na
zdrowiu
pokrzywdzonych.
Na niekorzyść
W. L. przemawia
fakt, że do
przestępstwa
zaangażował
własne dziecko,
co uzasadnia
wymierzenie mu
kary powyżej
dolnego
ustawowego
zagrożenia, lecz
nie w żądanym
przez
prokuratora
wymiarze 6
lat pozbawienia
wolności. Kary
orzeczone wobec
W. L. i kary
jednostkowe
oraz łączna
wymierzone P.
L. (1) są
adekwatne do
winy i stopnia
społecznej
szkodliwości.
Dodatkowo

dolegliwość kary
wzmacnia
orzeczony
obowiązek
naprawienia
szkody i
zadośćuczynienie.

Co do czynu
przypisanego P.
L. (1) z art. 280 §
2 k.k. zachodziły
okoliczności
wymienione w
art. 60 § 2
k.k. kiedy nawet
najniższa kara
przewidziana w
ustawie byłaby
niewspółmiernie
surowa.

Przypadek tego
oskarżonego nie
jest

przypadkiem
zwykłym, lecz
kwalifikującym
się do
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary. Na

podstawie
zebranego w
sprawie
materiału

dowodowego
można zasadnie
przyjąć, że P.
L. (1) nigdy
nie wszedłby na
drogę

przestępstwa,
gdyby nie został
nakłoniony

przez osobę
mu bliską –
ojca, któremu
ufał. O dużym
przywiązaniu do
ojca świadczy

też deklaracja,
aby łagodniej
potraktować
ojca niż jego
samego z racji
młodego wieku.
Mając (...) lata
oskarżony nie
wchodził
wcześniej w
konflikt z
prawem.
Obecnie po
upływie trzech
lat od zdarzenia
oskarżony
prowadzi
ustabilizowany
tryb życia –
założył rodzinę,
posiada własną
działalność
gospodarczą, w
której tym razem
pomaga mu
ojciec. Oskarżeni
dokonali
irracjonalnego
przestępstwa,
łatwego do
wykrycia, na
placówkę
bankową w
pobliżu miejsca
zamieszkania, w
charakterystyce
godnej gangu ze
znanego filmu.
Wyłączyli
instynkt
samozachowawczy.
Sąd odwoławczy
wyraża pogląd,
że czasami
niektórym
sprawcom
należy dać
szansę wyrażoną
niższym niż
ustawowy

wymiar kary i do tych sprawców należy P. L. (1). Wobec niego, tak jak i wobec W. L. istnieje niski stopień prawdopodobieństwa, że ponownie popełni jakiegokolwiek przestępstwo.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności

5.
**ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**5.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

1.

Przedmiot utrzymania w mocy

**Wyrokiem
Sądu
Apelacyjnego**

<p>w Warszawie z dnia 16 maja 2024 r., w sprawie II AKa 121/22 utrzymano w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 listopada 2021r., w sprawie XII K 144/21 w zakresie winy i kary.</p>		
<p>Zwiężle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwiężle o powodach zmiany</p>		
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa</p>		

prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		
5.3.2. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Na podst. art. 624 § 1 k.p.k., z uwagi na konieczność odbycia kary pozbawienia wolności, orzeczono o kosztach procesu .	
7. PODPIS		
Dorota Tyrała Anna Zdziarska Ewa Gregajtys		

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 listopada 2021r., w sprawie XII K 144/21.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana